

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Heimdall. Dansk Nyaars-Gave for 1816

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 56. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_269-txt-shoot-idm2012/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Mand for at svare ligesaa fort som vi kan spørge. Derpaa gjorde Kongen mange ny Spørgsmaale, og Giæst gav ham grangivelig Besked paa dem alle, og sagde saa tilsidst: nu maae jeg da ogsaa fortælle Jer hvorfor jeg heber Norna: Giæst. Jeg lader Dret til, sagde Kongen.

Nu velan! sagde Giæst, jeg er ba født i Grønningen i Danmark og vorde op hos min Fader, som var en meget riig Mand og holdt et fornemt Huus. Der reisde just dengang nogen Spaakoner om i Landet, som de kaldte Voler, og spaaede Folk deres Skiebne, og der blev gjort meget af dem, Man bød dem til sig, gjorde Gilde for dem, og gav dem Foræringer til Afsked. Det samme gjorde da min Fader ogsaa, og de kom der med deres hele Tjenestskab og skulde spaae mig min Skiebne. Jeg laae dengang i Buggen endnu, da min Lykke skulde paa Bane, og der brændte to Lys over mig. Nu tog de da til Orde om mig, og sagde, at jeg skulde blive en synderlig Lykkesom

Mand, og det fremfor baade alle mine Forfædre og andre Høvdinghorn i Landet, og det skulde blive baade vist og sandt. Nu var de Voler tre i Tal, men den yngste Norne syntes at de andre to regnede hende for ingen Ting, aldenkund de spaaede saadanne særdeles vigtige Ting, uden at spørge hende til Raads, desuden var der en Flok faade Knegte som reve hende ned af sin Stol, saa hun blev gruelig vred og raabde bister saa hoit som hun kunde, at de andre skulde kun biet lidt med deres gode Duffer, imens hun fik spaaet mig at jeg skulde ikke leve et Dieblis længer end til det Lys var brændt ud som nu stod tændt ved min Bugge. Da tog den ældste Vole og slukte Lysen og bad min Moder glemme det vel, saa det ikke blev tændt før min Dødsdag kom af sig selv. Derpaa gav min Fader Spaakvinderne deres Foræringer og dermed reisde de og førte den yngste Norne bundet med sig. Da jeg nu blev voren gav min Moder mig Lysen i min egen Forvaring,

og jeg har det hos mig endnu. Hvad vilde du nu her hos os? sagde Kongen. Jo, svarede Gæst, det falder mig nu saa ind, og saa tænkte jeg, at eftersom jeg havde hørt Jer meget rose af slette Folk, kunde I maaskee dog ogsaa gjøre mig noget Gødt. Vilst du annamme den hellige Daab, sagde Kongen. Ja, svarede Gæst, paa Jeres Ord. Saa blev han da døbt og Kongen holdt meget af ham og gjorde ham til Høvedsmand, og Gæst blev en meget ivrig Christen, han artede sig efter Kongen i alle Maader, og var meget godt lidt iblandt Folk.

Tilfaldt var det engang at Kongen sagde til Gæst: hvorlænge vilde du nu leve, om du maatte raade? Jeg mener, jeg er gammel nok, var det Guds Vilje, svarede Gæst. Hvad om du nu tændte dit Lys? sagde Kongen. Derpaa tog Gæst Lysen ud af sin Harpe, Kongen lod det tænde og det brændte hurtigt ned. Hvor gammel er du nu egentlig, Gæst! spurgte Kongen. Nu

